

KULCSÁR EDMOND

Közvetlen

*Egészen mostanáig nem vette észre,
hogy innen is látni a fűzfák közt felvillanó
vonatok ablakait. A kifelé bámuló arcokat.
Egyszerre olvadnak az ágakba álmos sugarak,
fülkék, üveghez koccanó homlokok visszhangjai.
Nézi, ahogy eltűnnek. Gyertyák fénye erősödik.
Uticalámpák pislogása rajzol kontúrt a domboknak.
Homályos templomtornyok nyújtóznak bele
egy következő reggel színeibe,
amiben a koszorúknak ismerős fenyőillatuk van.
Meglocsolná a virágokat, de már mind lefagyott.
Elszáradt életek dermedt maradványai.
Rágyújt. Elképzeli, hogy ketten nézik
a rózsaszín foszlányokon átütő csillagokat.
Beszélgetésekre gondol. Megnyugtatják a szavak,
áttetsző hangon szólnak hozzá.
Amikre már csak szeretne emlékezni.
Most találkozik először ezzel a nyelvvel.
A magánhangzók kutyák tompa ugatása,
kis utcák kötik össze a tetők közötti mássalhangzókat.
A mondat annál a fánál kezdődik,
és a víztoronynál van vége. Nincsenek írásjelek.
Jobban értik egymást, mint valaha.*

KULCSÁR EDMOND (1998, Nagyvárad) a Partiumi Keresztény Egyetem magyar–angol szakán diplomázott. Publikációi jelentek meg a többi között a Kulter.hu-n, a Székelyföld, Várad és Helikon irodalmi folyóiratokban. A Kortárs hangon pályázat többszörös díjazottja, az Élő Várad Mozgalom tagja.